

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTOI SZÁLLÁS:

Óvár. Vizi-utca, 231. szám, első emeletben

Minden nap hetenkint négyszer n. m. Vasárnap, Kedden, Csütörtökön és Szombaton.
Aranyedre 3 ft o. é. Hirdetési ár: négyhasábos sorért először 7 kr, másodszor 6 kr., harmadszor 5 kr. o. é. s minden hirdetés után 30 kr bélyegdíj. Előzetes a hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltek.

KIADÓ-HIVATAL:

Kőszepet, STRIN J. könyvkereskedése.

(K. L.) II. A fejezővári értekezlet lényegesebb külsőségeire térve át, annak alkotó részeit, a pártokat, a tanácskozási nyelvet fogjuk érinteni.

A régi alkotó elemeket, a 48 előtti országgyűlést, mely magyar megyék, székely és szász székek s ugynevezett taksás városok követeiből állt, már ismerjük alkotmányosságunk terén. Az ötödik elemet, az oláh nemzet fiait mint olyakat most köszöntöttük először országos tanácskozmányainkban. E nemzetet a görög egyesültek érseke s a görög nemegyesültek püspöke, öt jelen rendszer mellett hivataloskodó világi férfi képviselő, mert a nyolcadikat egy egyházi férfit, ki szebeni gyűlésükön az uniót ki-mondá, kinek ablakait azok, kik egy unió-küldöttség vezető magyarát, bevették, mint rebesgeték tilalom tartá vissza a megjelenéstől.

Mint látjuk, s hála az égnek még igen jól emlékezünk, az erdélyi hongyülés rendi gyűlés volt, mennyiben a nagyobb birtokosság mint főnemesség, a megyék és székelyszékek követei mint nemesség, s a szászok és városokéi mint a polgári rend küldöttei jelentek meg. Ezen értekezlet mindezen elemeket beölelte, de azon különbséggel, hogy most új polgártársaink az oláhok is megjelentek.

Ily rendi gyűlésszerű értekezlet különböző kategoriájú férfiak közt azt várhattuk volna, hogy az osztályok némi vélemény-áryalatokat idéznek elő; azonban csalódtunk: a magyar, székely nemzet fiai minden polgári osztálykülönbség nélkül feltétlenül szavaztak az 1848-ki törvények s így az unió mellé. S mondhatni, a pártok alakulása nemzeti basist vett: s a szász és oláh atyafiak külön párttá alakultak.

A szászok vezérszónoka Schmidt Konrád, fináncz-procurator lön; nem annyiban az alkotmányosságban felnőtt szász hazafi, mint a 12 év óta uralkodó rendszer tisztviselője beszélt ki belőle.

A többi szász hazánkfia véleménye megoszlott: a kormány hivatalnokok Schmidtet pártolták; a függetlenebbek föltéve a magyar nemzet loyaltásáról, hogy nemzetiségüket s municipalitásukat respectálni fogja, egyenesen a magyarhoni országgyűlésen leendő megjelenésre szavaztak. Oly vélemény is volt, mely mintha a meghívottak érttséget incompetensnek nyilatkoztatta volna, egyenesen a le nem kenyerezett (szász) nép, nemzet kihallgatását meríté föl.

Második párt vezére Sterka-Sulucz érsek, ki az unió-törvényt, mert igénylőleg nálak nélkül hozott, revisió alá akarta vétetni. Pártján állak az oláhok; egyikök Leményi Brán János határozottan lépett föl a pártvezér mellett; a többi tag többsége elismerte az uniót, illetőleg a 48-iki törvényezikkek törvényes attributumait, mit pártvezérok tagadott, némelyik melegen nyilatkozott az unió mellett, azt hittük, hogy 48. mellett szavaz; de a refrain a volt, mindazáltal, mint román, bár így nyilatkoztam, érsekem mellé szavazok.

A harmadik párt élén, mely 27 szótöbbségben állt, a kétféle oszlott más két párt tizenegy jelen volt tagja ellenében, az erdélyi katolikus püspök jelent meg s pártolták a magyarok, székelyek, főurak és városok minden kivétel nélkül.

Ily pártok és nemzet-elemek közepette egy jelenség merült föl, melyet az erdélyi országgyűlések soha sem mutathatnak föl: az, hogy a tanácskozási nyelv megoszlott. Régen egyedül a magyar volt, s felirási, codificáló nyelv a latin. Most a szász nemzet pártfőnöke német nyelven tartá előadását, azon formulázott, s csak mikor magáról elefedkezett, czáfolt magyarul; a többi szász atyafiak megoszlottak, egy része határozottan magyarul, a más rész magyar bevezetéssel, azután németül, a harmadik rész Schmidet ur példájára németül nyilatkozott. Az oláhok szónoklatai, nyilatkozatai nyelvére épp e főnebbi áryalatokat ismételhették, azon különbséggel, hogy a pártvezér replicáiban nem tartózkodott a magyar nyelvtől, sőt a mikor Dobolyi Sándor az érselem fájó hangján felszólítá a két papi főnököt, vennék vissza eltérő véleményüket: a megindulását nem titkolható érsek magyarul tolmáclá, miszerint ő nem annyiban a magyar nemzetnek, mint a pápák

által előidézett vallásbeli viszályoknak tulajdonítja nemzetet elnyomását, és magyarul folytatá azon biztosítását a felett, hogy bizzanak bennök, mert mindent elfognak követni, hogy népoket oda capacitálják, hogy a közös ohajítás kívánt révpártra jusson. Még volt egy eltérő árnyalat mégis, mit a szászoknál nem hallottunk, az, hogy b. Saguna püspök ur előbb oláh nyelven tevő meg rövid nyilatkozatát, s ugyanezt magyarul ismételte, s Dobolyi megható fölkérésére, hogy nyilatkozzanak a többséggel, szintén csak magyarul felelt. Magyarul felelt, mert az érzelmet tolmácsolta, s értetni akart; a felindulás hangján azon nevezetes szavakat mondá: „Ő marad, a ki volt... mint, a ki (már 48 oct. 18-kán úgy érzett), hogy az (akkori cs.) kormány elrendelte, hogy Szebenből Fehérvárra vitessék fogságra.

Ily pártok, nemzetek álltak egymással nem annyiban szemben, mint egymás mellett, egy czél felé tekintve; s hogy e nemzetiségek három nyelven nyilatkoztak, abban nem volt semmi terhelő zavar, azon senki sem ütközött meg, jól roszul mindenik értette a német és oláh nyelvet, a magyart pedig szász és oláh nemcsak értette, de beszélt is, s azt, mit magok (s nem küldöik) nevében hoztak fel, majd mindenik magyarul intézte a gyűléshez. Nem czélunk, Svájcz, Éjszak-Amerika s más foederált statusok tanácskozási ilyszzerű jeleneteire hivatkozni: meg vagyunk győződve, hogy a magyar, melynek vétkei közé tartozott, hogy a más nemzetbelivel soha sem beszélt anyanyelvén, ezen legkevésbé sem fog megütközni; s majd mikor eljő, hogy az erdélyi különböző nemzetiségek közhelyeinken, gyűléseinken saját nyelvükön megfognak szólalni: Erdély Magyar-honban semmi újat nem idéz elő, semmi idegen elemet, nyelvet nem visz a tanácskozás folyamába, mert német és oláh elem a nagy Magyarországon is van.

Közlöny, február 16-kán 1861.

(D) Mikor a nemzet alkotmányos életében örömlenepet ül, midőn népszerű hazaiból hősei diadalmasan térnek vissza, midőn nagy embereinek, népszerű uralkodóinak jöttét üdvözlő; kitérők a nemzeti lobogók minden ablakon, fátylós menetek, harsogó zenék töltik be az utcákat, az ország hadserege, nemzetőrsége föllállva díszleg s emeli az ünnepély fényét. Kedves emlékü ünnep ezek a nemzet életében.

Ablakainkon úgy díszlegtek egykor a nemzeti lobogók, midőn uniónk kimondatott s apostoli királyunk által megszenteltetett az egyesülés törvénye. Fajdalom e lobogókat a reactio letörölte, s azóta nem volt még momentum, hogy azokat ismét kitérjesszük.

Az unió oly jogunk, mely el nem évült 12 év alatt, de annyira törvényes jogunk, hogy a fejezővári conferentia kötelességet teljesített ugyan; midőn többsége, sőt Sulucz és Brán urakon kívül minden tag ama törvényt szent törvénynek vallá; de ezáltal a kérdésben új jogi momentumot nem csinált; örömlenepünk felújítására alkalmat annál kevésbé adott, mert nyilatkozata a törvény horderejével nem bír, s a mi kis örömpír ül is ezáltal alkotmányunk fájának gyümölcseire a minoritásnak saját véleményétől is eltérő votuma, ama gyümölcsöket még éretleneknek mutatja fel arra, hogy mi hazafias örömmel leszedhessük.

Igy, midőn utban eső városaink lobogókkal s üdvözlő szónoklattal fogadák a dolgok élén álló főhazánkfiait, midőn az értekezletre mentek s onnan visszajöttek, mi azt hisszük e tisztelgés őket mint hazafiakat illette nem pedig az értekezlet eredményét, mert az értekezlet véleménye oly természetes, hogy sem a különbség, sem az újdonság érdekével nem bír.

Volt a kiknek feltűnt, hogy midőn a fejezővári többség nyilatkozatáról értesítés jött, Kolozsvár miért nem illuminált, miért nem tűzte ki a lobogókat?

A mi véleményünk az volt, hogy a fejezővári értekezlet nem a nemzet küldötte oda, alkotmányosságunk terén véleménye nem jogi momentum; az uniót nem ő adta, az 1848 óta áll, s így semmi újabb ok sincs az a melletti tüntetésekre.

Midőn majd meg fognak minket hívni a pesti országgyűlésre, azon nap lesz a mi örömlenepünk; addig gyászolni fogunk, mint gyászoltunk ez egész évtizedben.

Idő előtt és alkotmányos kellékekkel nem bíró mozanatokon, ha jó irányuk örömdünk magunkban, de nyilvános örömlenepet csak alkotmányunk teljes visszaálltakor ülünk.

Erdély magatartása ezen fölfogásnak megfelelt. Jól beláttuk, hogy még sem az öröm, sem a kétségbeesés napja nem jött el: de az események haladnak oda, hogy valamelyik a két közül eljőjön.

Legyünk addig a napig férfiasan hideg magatartással,

s akkor tegyük azt a mit a nemes öröm, vagy az életet megvető kétségbeesés sugalland.

Ha a szolgaság napjait hidegen túrtuk most, midőn lánczaink félig letörtek, várjuk be méltósággal a szabadság napját. A politikában a hideg ész, és szükséges mér-séklet ad törhetlen erőt, s a szenvedélyre csak akkor van szükség, midőn az ész elveszté csatáját.

Várjunk tehát még egy-az öröm, mint a kétségbeesés tüntetéseivel. Ma még egy lópor akna felett állunk, s egy gondatlanulejtett tűz szikra alattunk lobbantaná fel azt.

A fejezővári értekezlet első ülésének folyta-

tása. — Elnök ő excella előterjesztése után Haynald Lajos püspök ő nmlga körül-belől így vette föl a tanácskozmány fonalát: Nagyméltóságu elnök és mélyen tisztelt gyűlés! Elfoglult lélekkel s dobogó szívvel emelem a tiszteletteljes gyűlés előtt fel igénytelen szavamat először a politikai téren, mert mélyen érzem, hogy minden szónak, mi ajakunkról elhangzik, fontossága van. S mégis igen szerencsésnek valom magamat, hogy e magasztos elnöki felhívás után; nekem jutott a szerencse e nehéz időket látott drágahon új élete első lendületénél legelől szólhatni. (Itt a szónok elragadó ékesszólása előtört, csak töredékekben folytathatjuk). Nem azért, mintha egünkön már sugárzani látná a hont boldogító alkotmányos szabadság napja gloriáját; mert a mi feltűnt, az csak jobb jövőt ígérő hajnal perkedése; de miután a felkelni indult napnak első sugara is örömmel tölt el minden kebelét, hazafi örömmel üdvözlő az alkotmányos életünk napja ez első hajnalpírját is; mert dicő napot ígér ez annyit szenvedett hazának Alkotmányos életünk még csak szép remény, még helyreálltva nincs: épp az átmenti állás jellemzi e gyűlésnek alkotmányos életünkben ismeretlen természetét. De azért megjelentünk, nem mintha már is alkotmányos téren látnók magunkat, hanem, hogy ő felsége meghívására tanácskozzunk, s egyéni véleményt adjunk a felett, mikép részletessék, mikép illesztessék be a 48-ban alkotmány sáncaiba bebecsott nép az őszszezihavandó országgyűlés tanácskozmányainál. Egyéni nézeteket mondunk, de azért mélyen meg kell fontolnunk, hogy nézeteink egyéni nézetek természeténél fontosabbak; mert bár mennyire nevezzük is egyénieknek, azokban a baza nézete kell hogy visszatitkózzódjék; mert a mit itt határozunk, ő felsége akaratára könnyen határozó befolyást gyakorolhat. Senki sem ignorálhatja, hogy sokan voltak e hazában, kik tiszta érzéssel fordultak ez értekezlet felé, mert ő felsége alkotmányosság élére lépésének már kezdetben határozottabb bizonyítékait óhajtották volna: s e visszatitkóztást én nem csodálom; s remélem, hogy e visszatitkóztás lesz igazolva. Bizvást reméli a szónok e gyűlés hazafiságáról, hogy a két honban feloszlott, de a nem soká egybeolvasandó nemzet várakozásának igyekezni fog az értekezlet megfelelni; bizvást reméli, hogy úgy fog e gyűlés eljánni, hogy sem a fejedelem, sem a baza előtt meg nem szegyenül: nem a fejedelem előtt, mely tölk akarja hallani a hon óhajtatását, nem a nemzet előtt, mikor tölk várja, hogy úgy nyilatkozzanak, mint alkotmányos nemzet fiaihoz illik, hogy formulázzák az összes nemzet összes akaratát. Megvannak hiva, hogy az egybehavandó országgyűlés szervezése iránt véleményt adjanak. Ha nem volna nemzetünknek története, alkotmányos életünknek multja, ha mindezt az utolsó 12 év megsemmisítette volna, ha a közjog continuitásának joga szent nem volna előttünk, ha nem volnának törvényeink, melyek meghatározzák, mit itt mondani kell, ha nem volna ez esetre is specialis törvényünk, mely megszenteltetett, s ha az 1860 oct. 20-ki rendelet sem nem hivatkozott volna; akkor egészen más véleményben volna; de a birodalom mostani kétes körülményei közt, melyek Ausztria nagyhatalmi állását fenyegetik, s miután meg van győződve, hogy a birodalom és baza közremunkálását, birodalmat csak oly jogállapot felállításával érheti el ő felsége, mely népei s országai jogérzetének megfelelt; ha mi nem ezen jogérzettel karolnók fel az ügyet, s nem ebben látnók az uralkodó felség s szeretett hazánk jobb jövője biztosítékát, ha nem ebben látnók a pragmatica sanctio sérthetlenségét, melyen az uralkodó és nemzet jogai alapszanak, ha a trónt és hazát annyí veszedelem nem környezné, melyek mind a fejedelmet, mind a nemzetet arra kényszerítik, hogy a törvényesség basisára meneküljünk, hogy erősek legyünk a kívülről csábító syreni hangok ellen; hogyha mindez másképp lenne, akkor a volna szerény indítványa, becsássák az értekezlet sajkáját a 12 év óta ránk nehezült experimentalás s felforgatással forrón fenyegető hypothesisek tágas tengerére, hogy ott az egyéni szétágazó nézetek zajos hullámai közt egy szerencsés véletlen vezessen a siker kikötőjébe. Azonban miután mindez másképp van, ezen hazafiatlan indítványt nem lépek. Előre becsátva, hogy szoltól nem vezérl egyeb, mint a jogosság és alkotmányosság iránti határtalan tisztelete, mint tántoríthatlan hűsége a felségés dynastia iránt, mely hűségét, ragaszkodását vérrel is megpecsételni mindig kész; indítványa a következő. Miután a szőnyeg levő kérdésre törvényünk van, melyhez szoltó ragaszkodunk, s miután e törvényben az elnököt felmerített kérdésre tisztá határozat van, mely már életbe is volt lépette: azt hiszi, ezen törvény részletes tárgyalásába nem becsáthozhatnak, s nem is tartja szükségesnek; hanem csak a fejedelem és nemzet iránti ragaszkodással és szeretettel mondják ki, miszerint, miután e törvény a törvényhozás minden

szeltesse nek a képviselőben. Részéről a t. cikk életbelépését a trón, haza és nemzetek boldogsága, a rend és béke fenntartása iránti ragaszkodásából meríti; ha lesz valakinek valami aggodalma ellene, azt a közös bongyúlás bizonyosan tekintetbe veendi. Ez a fennforgó értekezlet tárgya iránti nézete, ez szerény egyéni indítványa, s felkéri az értekezlet tagjait, hogy miként szóló, úgy mások is a fel-séges fejedelem iránti ragaszkodás, s a haza iránti forró-szeretet érzetével szóljanak a kitűzött tárgyhöz.

Sz.-Somlyó, febr. 11-kén, 1861. — Február 10-dikén amaz érdökkel borított kösziklák között, melyek Kolozsmegyét Krasznamegyétől elválasztják, a Meszes Bürvély nevű részében, honnan az 1848-ki év utolsó havában a magyar elem Erdély részéről megvetve lábát, a számban és mig ottan vesztéségbn csekély, de elhaladás és győzelemben és dicsőségben páratlan erdélyi honvéd sereg folyást győzelmesen előre haladva visszafoglalta Magyarországnak Erdélyt; hol a szent harcban elesettek szellemei újban innépélyesen kapcsoláltak össze a csaknem mindig küllőből, de egy czél, a mivelődés felé haladó és alapjában törvényeiben s nemzeti-egében egyet érző Magyar- és Erdélyországot — szapora eső suhogása alatt — két sor karavánt látunk egymással szembevonulni szekereken; nem fégyveresek egymást támadni készülő tömege, mert azok máas alakban haladnának szembe; nem vásárra vonuló szatócok, mert arczaik és rakományaik nem azt árulják el, nem futással menekvő tömegek, mert ezek szemben nem szaladnak egymással; nem lakodalmi menet, mert nők hiányzanak. A rohanás mindkét felől, a nemzeti zászlók lobogása a szekerekről, az örömjai, melynek tárgyat távolról ki nem vehetjük, a menet célját a nézőnek nem engedi távolból kitalálni; mig egy oszlop mellett szembe találkoznak Krasznamegye első göröngyén. Itt kezd bontakozni talány, — testvéri öllekezések után — Kolozsmegye hitkebliai kísérték el a határig szeretve tisztelt polgártársukat verék érzékeny bucsujokat tőle, oly reménnyel, hogy személyében egyik zálogát tekintik Erdély Magyarországa uniójának. Könyek közt bucsuztak és könyek közt találkoztak a küldöttséggel, mely Krasznamegye részéről ott meállapodott, amaz a váls, ez a kapocs édes ragaszkodás fejzeve örömében, midőn hit fiát b. Bánfi Albertet, mint 12 év alatt megrombolt magyar alkotmány felibe emelte el alkotmányos főispánját üdvözölhette. Krasznamegye küldöttségének szónoka Bagosi Sándor fogadta az idő mostohasá daczára nagyszámu kísérettel, melyre főispán ur ő nagysá eképpen felelt: Tekintetes megyei küldöttség! Örömm köszönnel fogadom tüzözlötöket. Nem a hiúság azon öröme tölti hazafi keblemet, mely dicsvágyának teljesülté találja mulékony boldogsága édenét; de igen azon állandó s mindnyájunkkal közös hazafi örömben osztozom, mely kotmányos életünk ujászületésének első ünnepét itt a f dalom, még eddig két haza közös határan megülni szánd szik. Örömet említek, mert nemzeti érzetem ábrándja merülten képzölődésem elragadott, s a nagyravágyás s nagygyálét kecsesgető reményeitől vakultan, csak a szebb jövő képeit varázsló előmbé, s felejtém, hogy midőn örömitas a hatalmasabb haza karjai között, a nemzeti nagygyálét maiban ringatom vágyaimat, másfél százados édes anyá könyei kíséresnek s javveszéklése felráz azon édes álom mely az örök egyesülést oly biztosan tüntet előmbé.

A gyengének hitt, a szelid édes anyja, talán fájdal-
enyhítésül választá ezén helyet, hol csak a gyászos kí-
multban hál fiának vérével öntözé e földet, melyen állunk,
egyedül hányatva, nemcsak megtámadva, de megrohan-
egyedül nemzeti öntudatára iámaszkodva tudott ellentáll-
a jogtiprók s félvezetettek ezreinek, s az övédelem é-
harczában vívta azon első csatát, mely midőn a Király-
góni átkelésnek gátot vetett, akkor a már elfoglalt s kipta-
rátt szörényi bazárt niől megmenteni képes volt.

A végzés, vagy balsorsa elfordítá szerencséje kezét, — tizenkét évi nyomor, zsarolás, s csak nem végzust követé; de türelmében csak erősödött s a nemlegességre maszkodva, fejté ki a visszavonulás s megvetés ellentállóságtelen hatalmát. Csüggedést nem ismerve, mely e gyáva lelkek tulajdona, reményeket táplált s az alkotmányos élet visszatértevel az utolsó törvényes állapotunk fölé lát megragadni hitte, nem kétkedve, hogy a törvényesen ismert s már életbe lépett két haza egyesülése, a külső érdekek, s közös szenvedések által elváhatlanul forrott szék, s ezt mind két haza s kormányynali kibékülhetőség kérdéseül tűzre ki, egyesített erővel fognak működni jövő egy alkotmányos jogaink megőrzésében, mint jogaink metálmál újból felmerülhető megrovíditése elleni küzdelem.

Csalott-e? — férre e gondolattal —! s ha igen, jön a történelem hibáztatni fogja-e gyöngességét, mely tulajdon testét leszagatva, zugolódás nélkül adta oda véreinek, bizva szentesített törvényei erejében, s szerencsés előzárólágul hagyott minket maga előtt menni, előre szeretett nevesétől — a már biztosnak hitt örök egyesülést.?

A leletőségnek csak feltétele is aggasztólag nyilatkozik az igaz hazafi keblet s felejtém, hogy csak örömpohár lehetne, irténit most hivatásom; keressük tehát reményeinknek gait, s ezt könnyen feltaláljuk mimagunkban, s azon elszántságban melyet mind két haza közös, de mind kétféle örömről hí fia, önére tényszerűen kebleinkben hordozunk, s felejtve a fájdalmat, melyet az elválás még a szonlatás biztos reménye mellett is okozhat, egyesített vel törekedjünk a minden igaz hazafi által czélul tűzött két haza egyesülésén. Ezen reményektől áthatva önmel veszek búcsút az eddig oly édes hazától, s nem kelek mindnyájuk büszkén fog nézni jövő küzdelmei terére, hivatva leendünk mint szent ügyünk előharcosai, a közs nemzeti nagyság elérésében, elhatározottsággal kitartva működni, s ha mi együtt, ki ellentük? hiszen a különzetiségek is csak kifejezett erkölcsi erőnk hatalmának következik polgári szabadságnak újabb elvezetést, s feltékenységenylenyészik ha józan okosságnak engedve, elfogulatlanul gondolkodj, hogy a magyar jószántából, s nem erőltetve aránt részesítette ötet alkotmányos jogai osztozásában, s midőn a küzdelemet kiállottan közel győzelméhez, s

lejtve a multat — baráti jobbát nyujtva a közös haza köz-
érdekeinek felkarolására, s az őszinte kibékülés alapjául a
48-diki törvényeket választva, biztosítja az egyéni szabad-
ság s joggyógyulóság élvezhetőségéről.

Adj a mindenk ura, hogy ezen hegyek ormói, melyek a változhatatlan természet örök törvényei alapján, most is bizonyítják a két haza elválatlan határait, mielőbb visszhangozzák minden igaz hazafi örömhangjait, s büszkén hirdessék a lélekben már is egy, de a testen is létesült két haza örök egyesülését. (Folytatjuk.)

Torda, febr. 6. 1861. — Gálffy József a „Kolozsvári Közlöny” 20-dik száma 79-dik lapján „Igazolás” czim alatt folyó évi január 15-ken a tordai r. l. által közhírré tett árva bizottsági elnöksége lemondása megczafolására anny mindenfelét egybeír — mit elhallgatni nem lehet — ennél fogva egy-két sorban megmutatjuk, hogy igazolása alaptalan. (stb. *)

A mint a császármadarat hangjáról ismerik meg, úgy a G. J. urat is előlegesen szavairól kívánjuk ismeretessé tenni.

Közre tett „igazolásra” azt mondjuk : hogy lemondását még ez év elején olvastuk, s az ugy hangzik mint megirtuk, s nem másképen, tehát semmi kövér haszonunk nem vágyunk, hanem maradjunk a szigorú igazság mellett. Továbbá tordai nagy és kis világot, fél sarkantyus publicumot emleget. Evvel keresztelő levél nélkül is bebizonyítja, hogy 73 éves, s azért kotyog az esze, mert Tordán se nagy, se kis világ, se fél sarkantyus publicum nincs. Itt egybe van olvadva a polgárság, minden egynek keblét a honszeretet valódi érzete, nem a kásztokra szakadás dobogtatja, s oly becsmérőinek mint igazoló — ha jótalma szerint fizet, tulajdonítsa magának. Hirdeti magát élehalottnak, mi azt hiszünk, s ahoz is tartandjuk magunka. Tevékenység, ép szív és lélek igényeltetik, ebből folyólag higgye el, hogy akármely újoncz hivatalnok erélyes lesz önnél azért, hogy tanulta a jogeyenlőség, testvériség, népszabadság, és honszeretet tanát, nem fogja emlegetni a mi nincs, t. i. a tordai nagy és kis világot, a fél sarkantyus publicumot. A mit költőink in elegiis elkesergettek annak okozói oly elvtűek voltak, a minők sok igaz honfit megbuktattak, börtönrre csukattak, elvéreztettek, s ezeknek árvait földön futótkká tették, és idegen keserű kenyerét szorították. Utóljára hivatkozik az igazságügyi és miniszter által kiadott árvai utasításra, melynélfogva elnök nem lehetett. Az utasítást mi is ismerjük, hogy a szerint nem lehetett elnök, de éppen azért oly sajnó keblünk fájdalmát, hogy mégis azt gyakorolt, még pedig oly széles körben, hogy akármelyik absolutkormány embere különbet nem foglathatott. Ezt bizonyítja sok rendelkezése, sok özvegyek elkövetett bánása, és a közvélemény, mely legelső lépéskor a lobóról Ennyit kívánt az igazság, s ezt ellátolni bonnak nemzetünk elleni bűn lett volna.

Az erdélyi muzeum részére 1861 január hav
ban beküldött adományok jegyzéke :

I. Könyvek : Csik-vacsárcsi idősb Lázár Jánostól 1 köt. — Fínaly Henrikől 17 köt. — Tompa Imrétől 1 köt. — Ásód Bethlen Gábor végrendeletének másolata. — Halmá Sándortól 5 köt. — Brassai Sámuelről 1 köt. — Perlaky hálytól 1 köt. — Izay Antaltól Kossuth-Meszlényi Zsuzsá imakönyve 1 köt. — Horváth Püistől 1 köt. — Schuller nos Károlytól 1 köt. — Gámán János nyomdájából 1 köt. — Veszely Károlytól árva gr. Bethlen Kata könyvgyjstrolak másolata (kérirat). — Leivert Gusztávól 6 darab oelmásolat.

II. R é g i s é g e k : Dr. Ötvös Ágostontól, egy fém márványból faragott római mithra-küta; 3 különböző mai cserép mése; egy római kis cserép korsó; római zaik kövecskék; egy ujjakkori rézhelyeg, mindkét lap szent képpel. — Dr. Gajzágó Lászlótól egy hosszú kesz kard rézmarkolattal, mindkét lapján 1414 évszámra. Mara Károlytól 2 darab Székely-Földvárta talált őskori helyeg. — B. Löwenthal Sámueltól 2 darab ugyanolt talált őskori nyilhegy.

III. Érmek : Tompa Imrétől 1 legujabbkori ezüst
lékérem és 5 darab réz pénz. — Dr. Ötvös Ágostontól
deczkai bronz emlékérmé.

Kolozsvárt, febr. 7. 1861.

KÜLÖNFÉLÉK

— A helybeli telegraf állomásnál egy ki-
rúszás történt. A fejevári értekezlet napjaiban valaki a
lozsvár-fejevári vonalon éj idején távirni akart, azon-
mikor hosszas zörgetés után a hivatalt álmából felébresztve,
azon választ nyerte, hogy reggeli 9 óráig távirni nem lehet.
Kölozsvárott a telegrafnál éj szolgálat van a mint tud-
s kívánatos, hogy ily elutasítás ne történjék.

— A második fegyveti táncvizigalm f. hó ment véghez, oly szép közönséggel oly jövedél, hogy tán mondhatni idei nyilvánvaló vigalmunk koronájának. A rem jobb oldalát ez alkalommal is Barabás remek Szonnyje díszíté, átellenben a táncrend állt, rajta olajfészt két életnagyságú magyar ültözött férfi, a mint szent I. koronája alatt a két testvérhon czimereit egygyérforvák. A korszeri eszme kivete szépmemnyű festésünk vári Endrének dícséretére vált. A táncok a francziansek kivételével általában magyarok valának, köztük palakör- és sormagyar — a főszerepet ez uttal is a csárdás Rendezés tapintatteljes, zene összevágó. A vigalom reg tartott. A két táncvizigalom 401 fnt 26 kr tiszta jöved eredményezett, mely összezből 300 ft, új lámpatartó készíttetésére, 51 ft 26 kr színháznak alapítókére növel 50 ft a Széchenyi-dramajutalomra lesz fordítva.

— A piski csata gyászünneplése. Dévár
jók nekünk, hogy ottani s vidéki lelkes hazánkian e
*) Még egy ilyeszerű nyilatkozat jött be hat tordai polgár
sával; de azt feleslegesnek látjuk kiadni, s ezenel ezen nem köz-
vitát befejeztünk nyilvánítani. Kihagyva a fennebbiből is azt a mi
sértégetés, a mint a Galfy urból is kihagyttuk. Sze

rozták, hogy a piski csatában elesett honvédekért a csata napján, febr. 9-én, Isten házában engesztelő áldozatot tartanak. Az idő rövidsége ámbár a távolabb lakóknak akadályul szolgált, a templom a kitűzött napon mégis zsúfolásig telt. A gyászünnepély megkezdődött. Sötét szomorúság felhője borongott az arcokon, mintha szellemei jelentek volna meg a nagyrészen Piskinél ellhult 11-dik zászlóaljnak, melyről énekelte a költő: „Keskeny hídön ágyú tűz hevében, — ott hagyta a merész vezér magára győzni, vagy diósó halálát találni a 11-dik zászlóalját.” — És az győzött. . . Az egyházi szertartás végeztével Makrai László huszár alvezetője, a ki az ünnepély vezetésével volt megbízva, a gyász-ravatal felett a következő szellemi beszédet tartá: „Honfiak, honleányok! Hazafias érzélem vezetett ma mindnyájunkat a szentegyházba, hogy az 1848—49-diki évi harcokban s jelen a piski csatában elvérzett honvédekért gyászünnepélyt töltsünk meg. Érzéseink avagy talán a ravatal körül lebegő szellemek támasztják a kérdést: hát a diósóseges piski csatának a magyar nemzetre nézt, csupán annyi eredménye van, hogy a csaták vértanúit fájlalhatjuk? Nem, mert meg van írva hogy: „az nem lehet, hogy annyi szív hiába ontá vért.” . . . Az 1848—49-diki csaták tüze tisztítja ki azon eszméket, melyek 11 évi szenvedés után képesek lőnek a lenyűgözött nemzet testéről a láncokat letördelni. E csaták kölcsönöznek az 1848-diki törvényeinkbe lerakott eszméknek azon fényt, melynek világánál testvér-nemzeteink rég belátták, hogy nyert vívmányaival nem szándékozott a magyar a többi nemzetek jogát sérteni, sem azt: hogy nemzetiségük romjaira építse diadalát. Ismeretesebb már egész Európa előtt akkori törekvéseink, miszerint, mi azon polypot, mely jogaink közé nőtte be magát, miután egyéb szer nem segített, karddal kívántuk kiirtani. . . . Nagy jelentőségűek valának az 1848—49-diki csaták, s azok közül a piski az egyik, hol — mert a magyar piski-i seregben a román nemzet is képviselve volt — a testvér népek vérrel keresztelek s győzelemmel koszorúzzák az uniót.

— Udvartelyszékről írják hozzánk, hogy ott három falu község földművelő népe nagy figyelemmel kíséri az irodalmat, e helységek közül az öt regéiről országsszerte ismeretes Kolopásas- és Szentgyörgyfalvas Oláh-falu testvér községe buzgó olvasója a „Két. Néplap”, „Vas. és Politikaiujdonságok”, „Magyar Sajtó”, Bolond Miska és „Ústökös”-nek, a hozzájuk tartozó Szentkeresztbánya hordatja a „Pesti Naplót”, „Pressét”, és „Ústökös”-t. A szomszéd község Lövéthe járátja a „Kolozsvári Közlöny”, „Kath. Néplap”, „Sürgöny”, és „Idők tanuja” lapokat. — Nyilvános jele annak, hogy a bérzes székelőföld egyszéri polgárai a szellemi téren is haladnak. Emeltett községek iskolája jó sikerű és irányu működése mintája lehet a többi községeknek, melyre nézt különösen kiemelendő a buzgó oláhfalvi lelkes V. S. urnak buzgó munkássága, kinek 20 év óta fáradozását a közvélemény méltán jutalmazza meg az által, hogy miután az új szervezések következtében ezen lelkes állomás megszűnik, nevezett községek a sors által tildözött derék veteránt jövőre is magok közt marasztalni, és örökbe fogadni akarják.

— Nógrádmegye bizottmányához, a kölni lap tudósítása s a „M. Sajtó” fordítása szerint, a következő tartalmu levél érkezett Pulszkytól: „Tekintetes vármegye! Végre megvilágítá számíztetésem hosszú éjszakáját a remény egy sugara, midőn meghallám, hogy a magyar nemzet tizenkét évi elnyomtatása dacára ismét fölemelkedik, az alkotmányra támaszkodva, s bátor karokkal visszaállítja ősi szabadságát. Ilyen diadal, mely egy nemzet leigázhatlan életéről tanuskodik, csak ritkán fordul elő a történelemben, s még ritkább eset az, hogy midőn a haza fölkeléstülése pillanatának fátolyt vet saját szenvedéseire, nem feledkezik meg azokról, kik a hazáért szenvedtek. Mély megindulással vettem hírt, hogy t. Nógrádmegye, melyben én élttem legboldogabb idejét töltöttem, és a melyet szerencsés valék az országgyűlésen, a legfontosabb korszakban képviselni, most is megemlékezik jó szándokaimról; mert hisz az idő rövidsége miatt nem is lehet azokat maradandó tettekkel bizonyítanom. Megyebizottmányi taggá megválasztásom vizsgát öntött szívembe számkivetésben; fogadják azért forró köszönetemet, s köszönetemmel együtt azon szent fogadást is, hogy valamint szívesen elítéltem hazámért javaim elvesztését, nevének a bitófára kiszegését s hosszú számíztetésem nélkülözéseit: úgy ezután is csak Magyarország jóléte és becsülete iránti buzgó figyelmem vezetendi minden léptemet, forduljon bár háborúra vagy békére a sors kockája. Újból ismételve forró köszönetemet, maradok a tekintetes vármegyének szerencsében és szerencsétlenségben egyaránt rendületlenül hű fia, Pulszky Ferencz. Turin, január 24-én, 1861.

— Türr ugyanazon megye hatóságához, ugyanazon napról kelteve a következő levelet intézte: Megkaptam azon bizelő tudósítást, hogy ezen t. vármegye rólam megemlékezvén, választmányja tagjául kinevezett, és pedig egyszerre az osztrák kormány azon parancsával, mely a haza számíztott fiát minden választásból kizárja. Midőn fölkerem a t. bizottmányt, hogy közölje a t. vármegyével halás köszönetemet, reményem, megadja értünk a magyarok Istene, hogy ösvényt hirtessünk magunknak, ha valamivel később is, eljutandunk azon szék elfoglalásához, melyből most kizár bennünket a kormány. Megkülönböztetett tisztelettel vagyok önök igaz honfitára.

Türr István, altábornagy a szárd hadseregben. — A „Sürgöny” bécsi levelezője írja: „A birodalom szervezete a legújabb változás szerint legfőbb régióban három csoportot alkot. A délkeleti részek három s a collegialis alakban szervezett kormányzások két kancellária (élükön báró Vay és Kemény) s egy udvari kormányzások (Mazuranie) által képviselvek; míg az északnyugati tartományok egy egészül tekintve, szakminiszterek által képviseltnek oly módon, miszerint az állam-miniszterium (Schmerling báróval élén) a tanügyi és publiko-politikus, az igazságügyi (Pratohevera báró) a törvényhozási és igazgatási, a bel vagy inkább közigazgatási miniszterium (Lasser lovag) az általános közigazgatási, végre a kereskedelmi és nemzetgazdasági miniszterium (Wickenburg gróf) a kereskedelmi, ipar s ez-

zel rokon tárgyakat intézi el. Ezen két csoporthoz járul a külügyi miniszterium (gróf Rechberg), a pénzügyi (Plener) a hadügyi (Deggenfeld gróf) s a rendőrtügyi miniszterium (Mecsery báró alatt), melyeknek hatásköre egyelőre az egész birodalomra kiterjed.”

— Kimutatás a kolozsvári kisegítő pénztár-egylet forgalmáról január havában 1861.

Bevételek:

Pénztármaradék a múlt hóról	1,178 ft 80 kr.
19 új tag 33 részvény után 5 ft 25 kr	173 „ 25 „
Havi, rendes és rendkívüli bevételek	4,052 „ 43 „
Könyvdíjakban	19 „ — „
Kamat és provísió	548 „ 10 „
Bélyegdíjakban és váltódíjban	23 „ 45 „
146 tag által visszafizetett kölcsön	18,791 „ — „
A bevételek összege	24,786 „ 3 „

Kiadások:

164 tagnak kölcsön	22,195 ft — kr.
Tisztviselők fizetése	82 „ 69 „
Bélyegdíj	24 „ 80 „
Irodai kellékek	12 „ 24 „
Nyomatvány	92 „ 35 „
Befett visszafizetés	1,288 „ 96 „
A kiadások összege	23,696 „ 4 „
Pénztármaradék	1,089 „ 99 „
	24,786 „ 3 „

Kolozsvárt, január hó 31. 1861.
Taufner Ferencz Geltech János Wagner Frigyes
igazgató. könyvvezető. pénztárnok.

POLITIKAI HIREK.

— Nápolyból írják, hogy az idegen önkényesek száma mindig növekedik, kik, a tavasz eshetőségeire szervezik magokat. A magyar legión kívül német garibaldianus ezred is alakul. Még mindig azt állítják, hogy Garibaldi a kijelölt időben odahagyja Caprerát, azonban az nem igaz, hogy Montenegróba ment volna.

— A francia törvényhozó test elé terjesztett okmányok közül a francia kékkönyvből a következőket emeljük meg ki: A francia külügyminiszternek oct. 17. 1860-ban kelt s Monte bello herczeghez intézett levele a magyarokat is közlelő érdekli. E levélből kiemeljük az illető sorokat: „Nem hiszem, mond Thouvenel, hogy az orosz kormány több oldalú tapasztalatai következtében hajlandó lenne az 1849-diki magyarországi hadjáratot ismételni. Ezen értelemben nyilatkozom egész őszinteséggel Kisseleff grófnak is. A francia császári kormány nem forradalmi szellemű. Azon gyűlölet, mely ellene bizonyos téren mutatkozik, eléggé tanúsítja, hogy a demagogiának leghatározottabb ellensége; de sem természete, sem hatalmában nem áll, hogy meggátoljon némely bukást vagy átalakulást, melyre az idők és az emberek hibái szolgáltatnak okot.”

— Páris, febr. 9-kén. Az angol és francia trónbeszéd, mint a legközelebbi porosz kamarai tárgyalások folytán a benemvegyülés és a nemzetiség elve újabb szentesítést nyert. Napoleon császár és a brit kormány félremagyarázhatlanul oda nyilatkoztak, hogy az olasz ügy rendezését magokra az olaszokra kell bízni. A mi Olaszországra nézve áll, — annak más népekre nézve is érvénynyel kell bírnia s ha Anglia és Franciaország ez elvben egyetértnek, — a többi kabinetek ellenmondása haszontalan. — Ez ellenmondást a berlini képviselők háza meglehetősen helyreigazítá, minek Vilmos királyra nézve hatással kellett lennie. Régóta nem idézett elő egy porosz kamarai szavazat oly nagy hatást Párisban, mint a Vincenne indítványát illető. — Ezen indítvány elfogadását biztosítékul vették itt annak, hogy egy olasz háború kitérő eshetőségén Poroszország belé nem vegyül, s e biztosíték Cavour politikájának kedvező fordulat. A kamarák elébe terjesztett okmányok közt különösen figyelmébe ajánlom Önnek a varsói találkozást illetőket. Mi mindent nem heszéltek ama találkozás alkalmával arról, hogy Varsóban az uralkodók közt a magyarországi intervenció el lett volna határozva, az okiratokból pedig erre vonatkozólag egy szót sem találnak. Igen nagy feszültséggel néznek a törvényhozó testület felirati vitatkozásainak elébe. A képviselők nagy része a pápa mellett van. s elhatározzák, hogy ezt a feliratban is kifejezzék; hogy e kérdésben a többség is ily véleményen lenne, nem lehet biztosan tudni, de nem tartozik a lehetőségek közé. A dolgon egyébiránt egy ily szavazat nem sokat változtat, minthogy jöhetnek közbe, vagy előidézhetnek oly körülményeket, melyek folytán a császár seregeit tovább nem hagyja Rómában. Turinban jelenleg különösen Rómával foglalkoznak. Azután fog Velenczére kerülni a sor.

— Pest, febr. 12. A „Patrie” február 9-ről oly jelentést hoz, mely egyszerre megint felforgatja azon tudósításokat, a melyek legközelebb Garibaldi maga elhatározatairól általánosán el voltak terjedve. A közlés így hangzik: „Egy turini tudósítás nyomán legközelebb azt jelentettük, hogy Garibaldi tábornok oda nyilatkozott

volna, miszerint ő letesz a Magyarorszában való működésről. E tényt több olasz és francia lap megerősítette. „E tárgyra vonatkozólag egy felszólamlást veszünk, oly személytől, a kinek tanuskodása előttünk kifogás nélkül látszik. Ezen felszólamlásból, melyet egész készséggel elfogadunk, az tűnik ki, hogy Garibaldi tábornok soha se tett ily ígéretet. „Egy körülmény, melyről személyes tudomásunk van, ezen bizonyítványt támogatja. Több oly francziák, a kik a Garibaldi tbnok által szervezett önkéntes hadtestekben szolgálatot vállaltak, és a kik Franciaországban valának szabadsággal, rendeletet kaptak, hogy térjenek vissza Genuába. Ezen fiatal emberek oly önkényes hadtestekhez tartoznak, melyek megtartattak. Ezen csapatok kitűnő katonai elemeket foglalnak magokban; az emberek, a kikből állanak, mindnyájan részt vettek a háboruban és egy nehéz hadjáratban nagyon jó szolgálatokat tehetnek.

— Az angol kékkönyv múlt évről szóló kötetében, mely az olaszországi ügyeket tárgyalja, Elliot nápolyi követnek egy sürgönye foglaltatik. Russel lordhoz (84. sz. 68. pag.), Nápolyból, dec. 10-ről: Ön kívánatához képest — írja Elliot — beszélnem kellett Garibaldival, a nélkül hogy hozzávetésekre vagy számításra adjak okot. Mundy admirálnál a „Hannibal” fedezetén találkoztunk együtt. Az előzmények után kijelenttem azon reményemet, hogy Velenczére nem fog támadás történni, miután ebből, lódságod nézete szerint, Olaszországra nézve a legnagyobb szerencsétlenség eredménye. A tábornok azt felelte, neki szándéka rögtön Rómába menni s ha a város hatalmában lesz, az egyesült Olaszország koronáját Victor Emanuel fejére tenni. Ennek lesz aztán kötelessége Velenczét megszabadítani, s alatta ő is szolgálni fog. Ha e megszabadítás vásár vagy alkutál megtörténhetik, jó; de ha Ausztria a királyságot önként kibocsátani nem akarja, akkor karddal kell elvenni tőle s tekintve az olasz nép mostani hangulatát, ő erősen meg van róla győződve, hogy Victor Emanuel állása s egész népszerűsége kockáztatása nélkül vissza ne lépethet. Midőn erre Elliot azt felelte, hogy e támadás által minden eddigi vívmány kockáztatva lenne, mint 48-ban, Garibaldi így felelt: Nem hiszi, hogy Velencze megtámadásának oly veszélyes következménye lennének; az osztrák kormány belől össze van rohadva s a szétbomlás küszöbén áll; neki sok magyar barátja van maga körül, — ezek által tudja hogy Magyarország egy szóra felkel, s most a horvátokra sem lehet számítani. Ausztria, ugymond, Anglia e régi szövetségese, homlik, Olaszország pedig kikél romjaiból; ekkor Nagybritanniának új, biztos szövetségese van, mely egy rokonszenvenél, mint érdekeinel fogva ragaszkodni fog hozzá. Garibaldi Franciaországról épp oly megvetőleg szólt, mint Ausztriáról. Róma olasz város, sem Napoleonnak sem másnak nincs joga ott attól távol tartani. Keserűen nyilatkozott Savoya és Nizza átengedéséről, halálával Angliáról. Később azt írja Elliot Garibaldiról, hogy pár font sterlinget kölcsön kellett vennie a caprerai utazásra, oly kevéssé gondolkodott magáról. Jellemző még Russel egy sürgönye lord Blomfieldhez, sept. 11-ről: Ellenvetésem volna — ugymond — a „forradalom” szó különböztetés nélküli használata ellen. Forradalom lehet a legnagyobb szerencsétlenség, de lehet a legnagyobb áldás is. Az önkényes szolgái s eszközei szívesen használják a kitélt különbség nélkül, akkor is, midőn a zsarnokság uralmát szabad és rendes kormányzat váltja fel: már pedig ily változás, akárhogy vesszük, áldás, nem átok!

— A londoni hetilapok nagyon elégtlenül fogadják a Vincenne fele indítvány győzelmét.

— Febr. 2-kán két török hadihajó szállt ki az adriai tengeren, csapatokkal, melyek a montenegrói határ-ország erősítésére vannak szánva.

Ujabbak. — Turin, febr. 13. Cialdini és Gaeta várparancsnokakineveztek egy vegyesbizottmányt, mely az alkudozási feltételeket fellegette.

— Berlin, febr. 12. Hirlik, hogy Austria és Poroszország a syriai kérdésben, a francia-orosz felfogáshoz csatlakoznak, a megszállás meghosszabbítása kimondva, ok ezen nézetet a conferenciákban is megtartandják.

— Milanó, febr. 13. A „Perseveranza” szerint 12-ke óta az alkudozások megkezdettek. A tüzelés Gaetára gyöngébb. Cialdini megengedte, hogy Depens francia követségi hivatalnok Rómában Gaetába menjen, s Eugenia császárnő sajátkezü levélét a királynőnek átadja. (Gaeta, mint tegnap jelentik, megadta magát)

— Ferencz királynak az olasz egység megszilárdítása körül valódi érdeme van, minthogy kitarítása Cavour politikáját felette elősegíti, azt tekintve sem vévén, miszerint az első olasz parlamentbe történt választások soha sem estek volna ki Cavourra nézve oly kedvezőleg, ha Gaeta már januárban megadta volna magát.

BÉCSI BÖRZE február 13-án.

— Napoleon herceg, mint Párisból írják, f. k. 20-ika körül fog egész bizonynyal Turinba indulni. Utja nagy politikai jelentőséggel bír. Mint mondják, egy új szerződés fog fenn Piemonttal, melynek alapja már meg lenne határozva.

— A francia megszállás Rómában, mint most több oldalról írják, rövid időn meg fogna szünni. Az „A. A. Z.” írják ugyanis Párisból, hogy Rómából és Londonból meglehetősen hiteles hírek érkeztek a francziák közeli kivonulásáról. Párisban nem mondanak ellen e híreknek.

— A „Sürgöny” meghazudtolja a „P. L.” azon híret, hogy báró Vay csak Rainer főherceg közvetítése útján adhatná előterjesztéseit az uralkodóhoz, ugyszintén azon hirt is mintha beadta volna lemondását. A „Korunk” szerint a pesti főispáni értekezleten a főispánok csak is az ország törvényei megtartására nyilatkoztak késznek, s midőn báró Vay említé az adóbehajtást, a főispánok az országgyűlés bevétele mellett szólának.

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DÁNIEL.

Gabonaár Kolozsvártt, január 31-én, 1861.

Bécsi mérője: Tisztabúza 4 frt 40 kr. Elegybúza 3 frt 6 kr. Rozs 2 frt 60 kr. Árpa — frt Zab 1 frt. 20 kr. Törökbuza 1 frt 80 kr. Pityóka 1 frt 40 kr. — Marhahús fontja 14 kr. o. é.

Állam-adósság.

5%-os nemzeti kölcsön	100 frt.	76.80	77.10
5%-os metalliques	100 frt.	66.10	67.—
Földtehermentesítések.			
5%-os magyarországi	100 frt.	64.75	66.—
5%-os bánági, horvát és szláv	100 frt.	62.75	64.—
5%-os erdélyi	100 frt.	60.50	61.—

Sorsjegyek.

Trieszti db.	100 ft pp.	125.—	126.—
Dunagőzhajóz. társ. darabja	100 ft pp.	97.50	98.—
Budai városközség db.	40 ft a. é.	37.25	37.75
Eszterházy	40 ft pp.	89.—	90.—
Salm	40 ft pp.	35.75	36.25
Pálffy	40 ft pp.	37.25	37.75
Clary	40 ft pp.	34.75	35.—
St. Genois	40 ft pp.	36.—	36.50
Windischgrätz	20 ft pp.	20.50	21.—
Waldstein	20 ft pp.	24.75	25.25
Keglevich	40 ft pp.	15.—	15.50

Részvények.

Nemzeti bank ex div.)	740.—	742.—
Hitelintézet 200 frt.	165.70	166.10
Alsó-ausztriai esc. bank 500 frt.	583.—	585.—
Duna-gőzhajózási társulat 500 ft pp.	415.—	417.—
Trieszti Lloyd 2-ik kibocsátása 500 ft pp.	160.—	170.—
Budapesti lánczid 500 ft pp.	395.—	400.—
Éjszakai vasut	1908.30	1908.80

Ausztr. államvaspálya.

Nyugati vasut	288.—	289.—
Pardubitz vasut	186.50	187.50
Tiszai vasut	105.50	106.50
Déli vaspálya 60% (ex div.)	147.—	147.—
Károly Lajos vaspálya (ex div.)	189.—	190.—
Graz-Köflachi	168.50	169.—
N.-Szombati 1-ső kibocsátás	109.—	111.—
N.-Szombati 2-ik kibocsátás	20.—	22.—
N.-Szombati 2-ik kibocsátás	60.—	64.—

Váltók (devisek)

Három hónapra.

Amsterdam 100 holl. ft (86 ft 52 kr a. é.) 3%	123.—	128.25
Augsburg 100 d. német ft (85 ft 90 1/2 kr) 3 1/2%	122.50	122.75
Berlin 100 tallér (150 fr ausztr. érték.) 4%	—	—
M. Frankfurt 100 d. német ft (85 ft 90 1/2 kr) 3%	123.25	123.75
Hamburg 100 márk-bankó ft (75 ft 85 kr) 2 1/2%	108.25	108.75
London 10 font sterling. (100 ft 23 1/4 kr) 4 1/2%	145.25	145.50
Páris 100 frank (40 ft 50 kr ausztr. ért.) 3 1/2%	57.20	57.90

Pénzszemek.

Korona	20.60	—
Császári arany	6.81	—
Reczés arany	6.80	—
Napoleonid'or	12.02	—
Orosz imperiale	12.33	—
Ezüst	44.—	—
A nemzeti kölcsön papir szelvényei	40.—	—

HIRDETÉSEK.

NEM HIVATALOS.

(45) (2—3)
Van szerencsém tudatni a t. ez. közönséggel, hogy több ezer darab magyar, francia és német könyvből álló **kölcsönkönyvtáram** mellé a lehető legrövidebb idő alatt egy

KÖLCSÖN-HANGJEGYTÁRT

is fogok rendezni, miről annak idejében bővebb tudósítással fogok szolgálni. — Kolozsvártt, február 14-kén, 1861.

STEIN JÁNOS.

Sz. 65 1861 (49)

(1—2)

A kolosmonostori alapítványi uradalom részére, volt kajántói hasznóbérlő Berei Elektől bíróilag lefoglalt 12 darab czimeres ökr, 2 darab tehén, 2 darab 3 éves tulok, 1 bival-ten egy 1 éves bornyuval, 20 darab egy éves süldő, 4 darab ökr-székér, 3 darab eke és ugyanannyi borona, és mintegy 200—250 szekér szén a folyó hó 21-kén a kajántói uradalmi udvarban délelőtt 10 órakor tartandó nyilvános árverés utján eladandók lesznek.

A kolosmonostori cs. k. gazdasági hivataltól
Kolos-monostor február 15-én 1861.

(45)

(3—3)

(46)

(2—3)

HASZONBÉRI HIRDETÉS.

Gr. Kornis Elekné öngának következő jószágai—együtt vagy külön külön—ez évi Szent-György naptól kezdődőleg hasznóbérbe kiadók: Szent Benedeki, Dézs mellett, a Szász-nyiresivel kapcsolatban, Alparéti járulékaival, Tihóti járulékaival, Értekezhetni Kolozsvártt ügyvéd Fejér Mártonnal.

Kiadó bolt szobákkal.

Hidutzában 286 szám alatti házban egy bolt hozzá tartozó szobákkal pinczével s a t. Szentgyörgy napkor bérbe adandó, — értekezhetni iránta belsomonostoruczában 189 sz. alatt.

(39)

(1—3)

Figyelmeztetés a szülőknek

Sajtó alatt van és mentől előbb meg fog jelenni nálam:

NÖVENDEK IFJUSÁG
IMAKÖNYVE

HYMNUSZOKKAL.

Hitben megerősödött protestáns fiúk és leányok számára

irta
MEDGYES LAJOS.

Szerző jelen műve által vallásos irodalmunkban eddig még bé nem töltött hézagot pótol, s neve ismertebb, mintsem bővebben ajánlanunk kellene.

STEIN JÁNOS,
könyvtáros és kiadó.

Ugyancsak

STEIN JÁNOS

könyvkereskedésében Kolozsvártt kapható

ORVOSI NAPLÓ

Magyarország gyakorló orvosai használatára

1861.

Szerkeszté Sugár Fabiusz.

MÁSOD ÉVI FOLYAM.

Ára 2 forint o. ért.

A MAGYAR CSALÁDI S KÖZÉLETI

VISELETEK és SZOKÁSOK
a nemzeti fejdelmek korából.

Irta

KÖVÁRI LÁSZLÓ.

Ára 2 ft.

REPÜLŐ LAPOK.

Szélnek ereszté Telegdi, dongja Mészáros.

Ára 6 krajczár.

GIROKUTI

ORSZÁGOS KÉPES NAPTÁRA.

Ára 1 frt 50 kr.

KAKAS MÁRTON
NAPTÁRA.

Ára 80 ujkr.

HÁROMSZÉK,
erdélyi szépirodalmi évkönyv

és
Naptar 1861. évre.

Szerkeszté és kiadja

KHERN EDE.

Első évi folyam angolváson kötése 1 ft 25 kr.

A MAGYAR NÉP NAPTÁRA.

Ára 25 ujkr.

JÓZSIKA JULIA

HÖLGYNAPTÁR

1861-re,

gr. Széchenyi Istvánné arcképével.

Ára 80 ujkr.

ISTVÁN BÁCSI NAPTÁRA.

Szerkeszté Májer István.

Ára 50 ujkr.

ÚJTESTAMENTOM kérdésekben és

feleletekben a nép számára. Polier után a magyar nép számára átdolgozták: Incze Dániel, Herepei Gergely és Székely János. I-ső szakasz: a négy evangyelisták írásai és az apostolok cselekedeteiről írt könyv. Nagy 8-adrét 3 1/2 iv, 2 ft 10 kr.

Rövid utasítás egy husz hold területű váltógazdaság rendezésére, kis birtokosok számára. Az erdélyi gazdasági egyesület kívánságára írta b. Bánfy János, kiadta az erd. gazd. egyeslet. Második kiadás. Ára 35 kr.

Mit tegyen az erdélyi gazda, hogy jólétre jusson? Az erdélyi gazdasági egyesület által kitüntetett pályamű. Irta Berde Aron. Ára 35 kr.

Szülő mívelés (az ugaros) minden eddigi szülő-mívelés módjához alkalmazva, összejegyezte 15 évi tapasztalás attal egy atya fia számára. Ára 70 kr.

A polgár és kereskedő számvetése Elméleti s gyakorlati kézikönyv ok-szerű számismeretek terjesztésére, egy toldalékkal, melyben minden pénzek és mértékek a mieinkkel össze vannak hasonlítva. Irta Finály Henrik Lajos, gymnas. tanár és a kolozsvári kereskedő társulat vasárnapi iskolájában r. tanító. Ára füzve 1 frt 40 kr.

Csik, Gyergyó és Káson multja, jelene, irta Benkő Károly, három földbrával és egy másolati táblával. — Ára 1 frt.

(Feszler) Pannonia, vagy Pannoniának Augustus római császártól fogva egészen a Geyza magyar herceg haláláig, azaz Krisztus urunk születése előtt a 35 évtől kezdve Krisztus urunk születése után a 997-ik évig előadott történelmi viszonyai, szabadon magyarázta Zeyk-falvi Zeyk Lajos. Ára 1 frt 40 kr.

A nemzetek fejlődéséről. Irta b. Kemény Gábor. Ára 1 frt.

Erdélyország statisztikája. Irta Kövári László. Ára 1 frt 40 kr.

Duzsárd (Dujardin), dráma 5 szakaszban, irta Bodor Lajos, ára 50 kr.

Élet és Ábránd, szomorujáték, irta Bodor Lajos, ára 50 kr.

Magyar pogán hitregék és Álmos a honkereső, tündérmű, irta Bodor Lajos, ára 1 frt.

A bornemesítés és kezelés módja, a legújabb tudomány és tapasztalás nyomán elméletileg és gyakorlatilag előadva Perlaky Mihály szépművészeti és bölcsészeti tudor által Zürichben. Ára 1 frt 30 kr.

Szalay László. A magyar történelemhez. I. kötet: Erdély és a Porta. Ára 3 frt.